

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

ΑΘΗΝΑ, ΜΑΪΟΣ 1999

Την ώρα που ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία βρίσκεται υπό εξέλιξη, το αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα προσπαθεί να εγκλωβίσει κάθε επαναστατική διάθεση. Είναι γεγονός ότι μπροστά σε ένα πόλεμο ευαισθητοποιείται ένα μεγάλο μέρος των καταπιεσμένων αλλά από την στιγμή που υιοθετεί αιτήματα για την ειρήνη και την απόσυρση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων από τα Βαλκάνια, έχει αποδεχτεί την κυριαρχία του Κεφαλαίου και του Κράτους, και σαν να μην έφτανε αυτό ενδυναμώνει κιόλας την κυριαρχία αυτών.

Γι' αυτό το λόγο σαν διεθνιστές προλετάριοι, καταθέτουμε την άποψή μας που αντιτίθεται στα όποια αιτήματα για κοινωνική ειρήνη.

Οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα, κανείς δεν μπορεί να τους πάρει αυτό που δεν έχουν. Κάθε τύπου άμυνας του έθνους, υπό όποια δικαιολογία, είναι μια επίθεση εναντίον της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Υπό την κυριαρχία της αστικής τάξης, όλοι οι πόλεμοι είναι ιμπεριαλιστικοί που φέρνουν αντιμέτωπες δύο ή περισσότερες φράξιες (ή ομάδες) που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του παγκοσμίου κεφαλαίου. Ανεξαρτήτου της θελήσεως του NATO και του Σερβικού κεφαλαίου, ο ουσιαστικός ρόλος και αυτού του πολέμου είναι να επιβεβαιώσει την κυριαρχία του Κεφαλαίου και να τσακίσει την ανατρεπτική τάξη σε αυτή την κοινωνία.⁽¹⁾ Με αυτή την έννοια, ο πόλεμος δεν είναι ποτέ μόνο πόλεμος μεταξύ Εθνικών Κρατών, μεταξύ των δυνάμεων της "εθνικής απελευθέρωσης" και των "ιμπεριαλιστικών" δυνάμεων, ή πόλεμος μεταξύ "ιμπεριαλιστών", αλλά είναι ουσιαστικά πόλεμος του Κεφαλαίου ενάντια στον Κομμουνισμό.

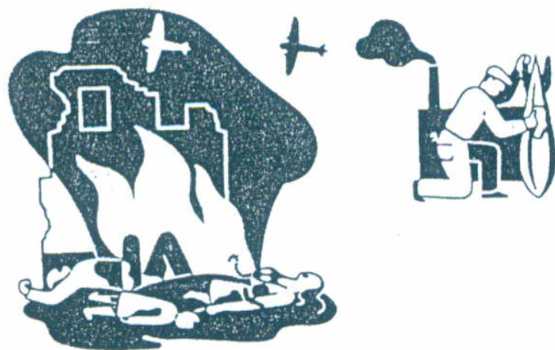
Οι λεγόμενοι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες, και οι αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες είναι εκφράσεις που ταιριάζουν στην ιδεολογία που μεταχειρίζεται τους εργάτες σαν τροφή για κανόνια. Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ένα φαινόμενο που περιορίζεται σε κάποια συγκεκριμένη εξουσία ή κράτος. Είναι ένα σύμφυτο και απαραίλλακτο φαινόμενο, ένα χαρακτηριστικό του κεφαλαίου : κάθε άτομο αξίας εμπεριέχει όλες τις προϋποθέσεις της καπιταλιστικής αξιοποίησης και εντός αυτών και της ιμπεριαλιστικής τρομοκρατίας. Γι' αυτό το λόγο κάθε αστική τάξη είναι ιμπεριαλιστική και στην πράξη, είναι αξεμπερδεύτα συνδεμένη με τα πιο ισχυρά τμήματα του παγκοσμίου κεφαλαίου - όχι μόνο με την άμεση συμμετοχή της σε μετοχικές εταιρίες, αλλά και με δεκάδες άλλους τρόπους φανερούς ή μη.

Την συγκεκριμένη περίοδο, σαν προλετάριοι, δεν έχουμε κανένα συμφέρον να υποστηρίξουμε την όποια ειρήνη μας προτείνει η αστική τάξη διαμέσου των στομάτων των κομμάτων της, των συνδικάτων της και του Κράτους της. Η "ειρήνη" τους σημαίνει την διαιώνιση της μισθωτής εργασίας - που είναι βασικό στοιχείο της σκλαβιάς μας - και του Κράτους.⁽²⁾ Η "ειρήνη" τους και η δημοκρατία είναι βασικές προϋποθέσεις για την εκμετάλλευσή μας ως τάξη. Δεν πρέπει να σεβαστούμε κανένα εθνικό συμφέρον, δεν πρέπει να

δεχτούμε καμία ανακωχή με τους εκμεταλλευτές μας και να συντανίσουμε τους αγώνες μας ενάντια στο παγκόσμιο κεφάλαιο. Αυτό μπορούμε να το πετύχουμε ενδυναμώνοντας πρώτα τους αγώνες μας ενάντια στην "δικιά" μας αστική τάξη ενώ παράλληλα να ισχυροποιούμε τον διεθνισμό μας - κατανοώντας ότι οι αγώνες μας και τα συμφέροντά μας είναι ένα με αυτά των Γιουγκοσλάβων προλετάρων και γενικότερα με των προλετάρων όλου του κόσμου.

1. Μια από τις πραγματικές αιτίες της αρχικής έναρξης του πολέμου στην Γιουγκοσλαβία ήταν ότι το Κράτος έπρεπε να νικήσει το προλεταριάτο, και να τσακίσει τους αγώνες του. Τα τελευταία πέντε χρόνια πριν την αρχική έναρξη του πολέμου, το "Γιουγκοσλαβικό" προλεταριάτο είχε προβάλλει έντονη αντιπαράθεση στις αντεργατικές επιλογές του Κράτους, οι οποίες ήταν αναγκαίες και εκείπέρα, για να επιλυθούν τα προβλήματα της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας.

2. Ο ΣΕΒ, οι Έλληνες ιμπεριαλιστές δηλαδή, ήδη ακονίζει τα μαχαίροπίρουνά του. Κάθε εβδομάδα έχουν συναντήσεις και ετοιμάζονται για την "εισβολή" στην Γιουγκοσλαβία μετά την λήξη του πολέμου.

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ

Όσο περισσότερο το Κεφάλαιο αυξάνεται τόσο περισσότερες οι αντιφάσεις του οξύνονται. Δεν είναι τυχαίο ότι πάντα υπάρχει πόλεμος σε κάποιο μέρος του κόσμου, ότι κατά κανόνα επεκτείνεται με μια όλο και πιο γενικευμένη μορφή. Ο αγώνας για την μεγιστοποίηση του κέρδους, ο ανταγωνισμός, ο εμπορικός πόλεμος και ο πόλεμος γενικά, είναι ουσιώδης για τους καπιταλιστές όπως για ένα ανθρώπινο ον η αναπνοή.

Είναι γεγονός ότι αυτή η κοινωνία δεν μπορεί να ζήσει χωρίς πολέμους. Για να το εκφράσουμε πολύ σχηματικά, η αιτία είναι ότι η μάζα του κεφαλαίου αυξάνεται ταχύτερα από τις δυνατότητες της αξιοποίησής του. Έτσι, προκύπτει με κυκλικό τρόπο μια υπερπαραγωγή κεφαλαίου, που έχει σαν αποτέλεσμα η αξιοποίηση ενός μέρους κοινωνικού κεφαλαίου να αποκλείει την αξιοποίηση ενός άλλου μέρους του ίδιου παγκοσμίου κοινωνικού κεφαλαίου. Το κλείσιμο εργοστασίων, ή καταστροφή άλλων σταθερών κεφαλαίων, δεν είναι ποτέ επαρκής για την επανασταθεροποίηση της κατάστασης. Μια γενικευμένη ύφεση εμφανίζεται τακτικά, που οδηγεί αναπόφευκτα σε μια γενική απαξιοποίηση όλου του υπάρχοντος κεφαλαίου. Όταν το Κεφάλαιο δεν συναντάει ευκαιρίες για κέρδος πρέπει "φυσιολογικά" να οδηγήσει σε γενικευμένη χρεωκοπία των λιγότερο κερδοφόρων κεφαλαίων, τα οποία, όπως και όλα τα άλλα, οργανώνονται για να αντισταθούν σε αυτόν τον αδυσώπητο νόμο του κεφαλαίου. Η οργάνωση κάποιων απ' αυτά, σε διάφορους βαθμούς συγκέντρωσης, με σκοπό να διεξαγάγουν αυτόν τον πόλεμο στις καλύτερες δυνατόν συνθήκες, (ενώσεις, καρτέλ, εθνικά κράτη, συνασπισμοί ή αστερισμοί κρατών) καθιστά τον πόλεμο περιοδικά αποτελεσματικό: εμφανίζεται ως μερική λύση στα προβλήματα του παγκόσμιου κεφαλαίου. Ο πόλεμος, καταστρέφοντας ένα σημαντικό μέρος κεφαλαίου, και συνεπώς αποτρέποντας την λειτουργία του, βελτιώνει την γενική κατάσταση ολόκληρου του παγκόσμιου κοινωνικού κεφαλαίου. Ο πόλεμος του επιτρέπει έτσι να ξαναρχίσει, σε μια νέα βάση, έναν καινούργιο κύκλο αξιοποίησής του. Από την άλλη, αυτή η λύση κάνει το πρόβλημα όλο και πιο δυσεπίλυτο για τους επόμενους καπιταλιστές. Μια νέα φάση υπερπαραγωγής κεφαλαίου, ακόμη πιο σημαντική από την προηγούμενη, παρεμβάλλεται, κάνοντας αναγκαία την βίαια απο-αξιοποίηση -- διά καταστροφής -- όλο και περισσότερων μέσων παραγωγής.

Ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία δεν ξεφεύγει από αυτούς τους απaráλλακτους νόμους του καπιταλισμού. Την εξήγηση για αυτή τη σφαγή δεν μπορούμε να την βρούμε στο κεφάλι κάποιου Κλίντον, πόσο μάλλον στο κεφάλι ενός Μιλόσεβιτς, αλλά μόνο στο εσωτερικό αυτής της κοινωνίας, την οποία πολλοί, και κυρίως πολλοί σημερινοί προλετάριοι, δυσκολεύονται να την αναγνωρίσουν για αυτό που είναι: μια ταξική κοινωνία. Μπροστά σε αυτό το γεγονός, η αστική τάξη πιέζει για να ενδυναμώσει τις ηλιθιότητες που κατασκευάζει για την κοινή της γνώμη, λούζοντας τον γενναίο πολίτη, αυτόν τον αχρείο homo democraticus, με μπόλικο θέαμα από τα Μ.Μ.Ε., με ιστορίες που αφηγούνται την ψυχολογία του τάδε ή δείνα ηλίθιου, χρήσιμου στο κεφάλαιο, με σκοπό να τον κάνει να δεχτεί το απαράδεκτο: συμμετοχή στον πόλεμο για να σώσει το ετοιμοθάνατο σύστημά του.

Η "ΕΙΡΗΝΗ" ΤΟΥΣ ΔΙΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ